

Obsah:

Nádech... výdech.....	1
Výtah z jednání staršovstva.....	2
Rozhovor s Evou Štorkovou.....	3
Sborové finance 2: salár.....	5
Jak žijeme: bratr Erhard Puymann.....	6
Plánujeme výlet do Ústí n. Labem. .	9
Kalendář na červen 2023.....	12

Nádech... výdech...

Základní rytmus života, podobně jako tlukot srdce. Na tělesné rovině na něj člověk většinou nemusí ani moc myslet, zkrátka to běží, nádech, výdech, nádech, výdech, jinak to ani nejde. I když sportovci, zpěváci a zřejmě i leckdo další by jistě potvrdili, že *správně* dýchat není jen tak, že i to je umění, které vyžaduje taky cvičení, trénink.

Nádech a výdech však může být i svého druhu metafora. Třeba pro přijímání a vydávání, respektive jakousi vlastní iniciativu. A tu už ten pravidelný rytmus zdaleka není taková samozřejmost, tu už nad ním člověk musí trochu (nebo hodně!) přemýšlet, musí si jej znovu a znovu osvojovat, aby nádech a výdech byly v rovnováze, aby člověk najednou neskončil takříkajíc s jazykem na vestě nebo doslova bez dechu.

Farářky a faráři ČCE mají ku pomoci krom jiného institut dlouhodobého studijního volna. Po každých pěti letech v činné službě mohou v případě splnění daných podmínek tři měsíce věnovat čemusi jinému než své běžné práci ve sboru. Poznámka na okraj: není to výsada jen farářské profese, nárok na uvolnění z běžných pracovních povinností kromě dovolené mají třeba i pracovníci Diakonie či jiných organizací.

Popravdě, čerpat studijní volno pravidelně po oné pomyslné „pětiletce“ zvládne asi málokdo. Magdaléna to na přelomu kalendářního roku vyzkoušela vůbec poprvé, mně se od toho posledního také překulilo šest let, ani jsem nemrkla. Často

míváme zkrátka dojem, že se to teď právě nehodí, ve sboru je potřeba tohle, a ještě tohle a ještě támhleto. Máme-li však mít dlouhý dech, a to ve smyslu sil pro práci i inspirace k ní, potřebujeme se občas pořádně, zhluboka nadechnout.

Takový hlubší nádech mě čeká v následujícím čtvrt roce – léto a začátek podzimu mám strávit s knihami, které už dlouho odkládám, v modlitbě, nad Písmem (aniž bych rovnou přemýšlela, co z příšedších nápadů využiji v kázání či jinak), chůzí. A také psaním – v rámci sabatiklu bych ráda poprvé v životě dala dohromady kratinkou knížku a sérii scénářů k pořadům pro vysílání internetového Rádia 7. To jsou výzvy, které by se mi mezi běžné úkoly a povinnosti vměšťovaly jen obtížně a dělaly by mi spíš starost. S vědomím uvolnění pro ně je vyhlížím rozechvěle, ale s radostí. Jsem vděčná, že tuto možnost mám, zkusit něco nového, načerpat inspiraci, nabrat dech.

Milí čtenáři, přeji vám dobré léto a těším se na všechna setkání s vámi do prázdnin, a pak zase od října.

Saša Jacobea

Výtah z jednání staršovstva 4.5.2023

- Reflexe velikonočního období a jeho letošní podoby.
- Informace ze seniorátní konference, věnované rozvojovým plánům sborů praž. seniorátu, a ze setkání SR se zástupci seniorátů.
- Směrnice SR pro komunikaci v církvi a navenek – vzata na vědomí.
- Usnesení pověřující statutáry schvalovat poskytnutí sborových prostor pro účely schůzí SVJ apod. bez nutnosti projednávat je s celým staršovstvem (netýká se využití pro jiné účely).
- Usnesení upřesňující proplácení cestovních nákladů farářkám. Br. Černohorský byl pověřen vypracováním příslušné směrnice.
- Diskuse o podobě porad staršovstva – potřeba v zápise vypíchnout aktuální úkoly.
- Rozhodnutí o výměně starých stolů v místnosti JAK za účelem sjednocení vzhledu nábytku.

- Diskuse o pořízení křtitelnice a o přidání pokladniček k východu ze sborových prostor, v obou případech s odkazem na dřívější projednávání. Konzultováno s H. Härtelem.
- Informace ze střediska i školy Diakonie.
- Projekce filmu ve sboru 18.6.2013 v 19 hod. – zajištění projektoru apod.
- Plánování dopravy na sborovou dovolenou ve Švýcarsku – Škola Diakonie předběžně přislíbila zapůjčení vícemístního auta.
- Určeno datum nedělního výletu do Ústí nad Labem s návštěvou tamního sboru – 24.9.2023.
- Plánování sborového úklidu.
- Schválena podoba pravidelné ekonomické zprávy pro staršovstvo (čtvrtletně).
- Schválen nákup tonerů do barevné tiskárny.
- Diskuse o zapojení sboru do ekologického projektu Také Care – bohoslužby MT k tématu.

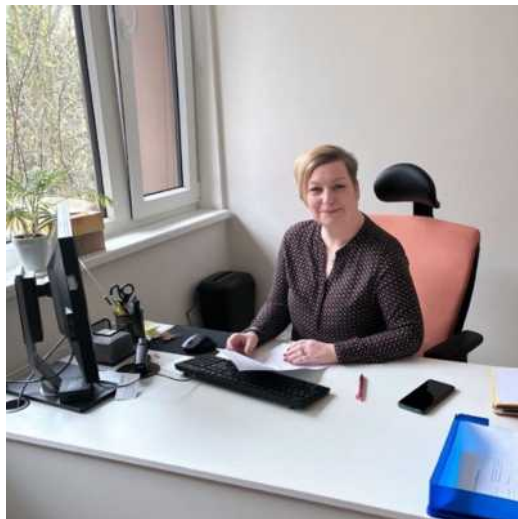
Příští řádná porada staršovstva: 1.6. 2023 v 19:00 hod., své případné podněty adresujte, prosím, Saše Jacobea či Janu Maškovi (ideálně emailem).

Rozhovor s Evou Štorkovou

Dobrý den, paní farářko,
rádi bychom představili Vám a vašemu sboru manažerku služeb Evu Štorkovou, která se stala v měsíci květnu novou členkou správní rady Diakonie Praha a od června bude jmenována zástupcem ředitele Diakonie Praha.

V příloze zasíláme rozhovor s Evou. Eva se dlouhodobě zabývá problematikou autismu a v minulosti také vedla mnoho služeb s těmito klienty. Eva jako manažerka také vede náš nový domov Daniela, jehož výstavbu Váš sbor tak velkoryse podpořil

Bc. Patrik Smutný

Eva Štorková je manažerkou sociálních služeb Diakonie Praha. Pod křídlem má i náš nový Domov Daniela pro lidi s autismem. Zeptali jsme se na její pohled.

S čím se potýkají rodiny dětí a dospělých s autismem?

Přesto, že se o autismu v posledních letech hodně mluví, mám pocit, že se rodiny dětí nebo dospělých s touto diagnózou stále potýkají

s určitým stereotypem a odsouzením. Příkladem může být chování dítěte s autismem na veřejnosti, a to především při projevu nelibosti, kdy často dojde k odsouzení rodiče za nezvládnutí situace a moralizování. Autismus není na první pohled vidět, navíc má individuální a různé projevy, také v různé míře. Rodiny se často izolují, jsou vyčerpané náročnou péčí v domácím prostředí, která je dlouhodobě těžko zvladatelná. Nezřídká pak dochází k rozpadu rodiny, vzniku sociálních problémů, nedostatečnému finančního zajištění, častému stěhování, nemožnosti pracovat, chodit na úřady, k lékaři, odpočinout si.

Jaká je obecně situace lidí s autismem v ČR?

Problémem jsou určitě nedostatečné nebo naplněné kapacity vhodných zařízení pro lidi s PAS. Nejde pouze o pobytová zařízení, ale také odlehčovací služby, denní centra a pracovní příležitosti.

Existuje typické chování lidí s autismem?

Nemám moc ráda tyto škatulky snažím se vždy najít u klientů jejich jedinečnost. Jak v chování a cítění, tak v projevu libosti či nelibosti. Mohu ale říci, že se mi vždy při práci osvědčil pravidelný režim a řád. Obecně se uvádí, že lidé s autismem mají problémy v komunikaci a sociální interakci, tedy v navazování kontaktů, pochopení emocí druhých, určení vhodného chování ve společnosti. Ze své praxe ale

znám i pravý opak.

Jaké je Vaše přání ve vztahu k lidem s autismem?

Mým přáním je naplnit Domov Daniela pracovníky v přímé péči, kteří budou citliví k potřebám klientů, budou si vědět rady i v obtížných situacích, vytvoří dobrou pracovní partu a doladí celý prostor Domova na DOMOV. Přeji si, aby se nám podařilo dobře vytipovat jednotlivé klienty Domova tak, abychom zohlednili jejich sociální situaci, zájmy a situaci celé rodiny. Přála bych sobě i pečujícím rodinám, abychom se stali inspirací pro ostatní, kteří vybudují podobné zařízení.

Sborové finance 2: salár

Sbory naší církve, které nemají vhodné podmínky k hospodářské činnosti, jsou vesměs odkázány na štedrost svých členů, případně dalších příznivců. V současné době sice stále ještě stát přispívá na platy našich duchovních, ale jsme již za polovinou období, kdy státní příspěvek každoročně o 5% klesá. Blíží se rok 2030, kdy tento zdroj vyschne, proto o něm nebudeme uvažovat.

Tradičně se příspěvky členů sboru dělí do tří kolonek našich hospodářských výkazů. Jsou to salár, sbírky a dary. S postupem času se rozdíl mezi nimi smývá, přesto se této struktury přidržme. Podívejme se dnes na salár.

Slovo salár není v poslední době v oblibě. Zrovna v květnovém seniorátním Zpravodaji je Tomáš Fendrych zařadil mezi nesrozumitelné pojmy církevní hantýrky. Přitom to je slovo jako každé jiné. Pokud se stalo méně srozumitelným, pak to je proto, že se v souvislosti s možností daňových odpisů začalo v 90. letech doporučovat sousloví „dar církvi“, použité v daňových zákonech. Protože se však s pojmem salár stále pracuje v církevních řádech a dalších dokumentech, je třeba jej vysvětlit. Opakovaně totiž zaznívají nápady, aby se místo o saláru mluvilo o „členských příspěvcích“ apod. Což je samozřejmě nesmysl, svědčící o tom, že navrhovatelé neznají současné zákony. Podle těch by je totiž církev musela zdaňovat.

Salár doprovází naši církve, resp. její předchůdkyně, od Tolerančního patentu. Jak název naznačuje, původně to byl příspěvek členů sboru na plat duchovního. Již krátce po vytvoření tolerančních sborů však bylo

jasné, že tento plat nebude jediným nákladem na provoz sboru, proto se pojem salár rozšířil na všechna nezbytná sborová vydání. Celková očekávaná částka se každoročně podle nějakého klíče rozepisovala na jednotlivé členy sboru (zpravidla rodiny). Klíč se v průběhu času měnil, ale princip zůstal až do poloviny 20. století zachován.

Teprve po „převzetí péče o financování církvi“ státem v roce 1950 bylo od rozepisování saláru opuštěno a salár byl nazván „dobrovolným darem“. Nepochybně z toho důvodu, aby církev nemohla být obviňována, že z lidí „vymáhá“ peníze. Tato teze platí dodnes. Současná doporučená výše saláru, tj. 5% čistého příjmu, se do církevních řádů dostala až v 90. letech. Někdy se z toho mylně odvozuje minimální velikost soběstačného sboru na 20 členů.

Když přeneseme zvyklosti z 19. století na současné podmínky dejvického sboru, je otázka, co vše by měl salár pokrýt? Především to jsou naše závazky vůči širšímu církevnímu společenství, tedy seniorátní a celocírkevní repartice, kterými se sbory skládají na chod seniorátů, resp. ústředí. Pak to jsou odvody do Personálního fondu, ze kterého je jednak již nyní hrazena část platů našich duchovních, jednak se vytváří investiční reserva na dobu, kdy stát na ně přestane přispívat. V případě dejvického sboru je nezbytným výdajem také nájemné, jak ze sborových prostor, tak z farářského bytu. Patří sem rovněž plánované náklady na spotřebované energie. Všechny tyto „mandatorní“ výdaje budou v příštích letech činit přes tři čtvrtiny celkových nákladů sboru (viz článek v květnovém čísle). U zbývajících běžných provozních, možná i zbytných nákladů sboru bychom se mohli spolehnout na výnos sbírek a další dary. O tom příště.

Jan Mašek

Jak žijeme: bratr Erhard Puymann

S bratrem Puymannem jsme se na rozhovor sešli v Komenského místnosti našeho sboru. Jeho povídání bylo o něco kratší, než u jiných bratří a sester, přesto zajímavé.

Kde jste se narodil a jaká byla Vaše cesta k víře?

Narodil jsem se v Praze ještě před válkou. Moje

cesta k víře začala už od dětských let, kdy ještě ve škole za války jsem chodil na náboženství asi až do roku 1949, kdy náboženství ve školách bylo zrušeno. V náboženství jsem pak pokračoval na faře v Holešovicích u pana faráře Proska – otce bratra Pavla Proska z našeho sboru.

Pokračoval jste v náboženství a víře dál?

Ve vyšší třídě jsem vstoupil do pionýra. Po volbách politických stran v roce 1946 byl na základní škole uskutečněn nábor ohledně zapojení do mládežnického hnutí SČM a Pionýra. Každý týden probíhala politická školení na schůzích Pionýra a SČM. Pomalu jsem od víry odcházel. Nebylo možné se jenom trochu zmínit, že chodím do Legie na náboženství. Tato budova již neexistuje. Dříve se tam hrála představení různých divadelních her. V neděli byla bohoslužba ČCE (holešovický sbor). Přestal jsem chodit na náboženství a tím také na bohoslužby. Máma se zlobila, ona chodila do Jednoty bratrské na Smíchově a byla silně oddána Pánu Ježíši.

V roce 1961 jsem se oženil. Manželka nebyla pokřtěna a víra jí nic neříkala. I přesto, že do kostela jsem moc nechodil, víra mi zůstala.

Kdy jste našel cestu zpět?

Když jsem dost vážně onemocněl, vzpomněl jsem si, že bych měl znovu začít chodit do kostela. Přes nemoc a víru si mě Pán přivedl zpět do sboru. Byl jsem činný i ve staršovstvu.

Se svou nemocí jsem se dostal k lékařce, která mi doporučila zahraniční lék. Obrátil jsem se na příbuzné v zahraničí, kteří mi v Rakousku lék sehnali. Během měsíce jsem byl zdravý.

Jak se stalo, že Vaše rodina žila v zahraničí a jak jste pokračoval ve víře Vy?

Po válce byli otcův bratr a sestra jako členové Nacionalistické strany odsunuti do Německa a Rakouska. Jejich odsun byl pro mne zátěží při kádrování mé osoby, ale dá se říci i štěstím. Postupně jsem vykonával různé hospodářské funkce. Byl jsem zařazen do nomenklatury, kde byl požadavek na členství v KSČ. Vstup do KSČ jsem neodmítl, ale z důvodů mých příbuzných v NSR a požadavku, že musí vstoupit do strany současně dva dělníci, které nikdy nesehnali, jsem byl jediný

vedoucí ve svém oboru bezpartijní. V této situaci jsem rovněž cítil, že někdo nade mnou drží ruku. Při komplexních prověrkách na pracovišti jsem byl označen jako apolitický. V roce 1961 jsem vstoupil do Stavebního družstva a v roce 1962 jsme vlastní pomocí postavili dům. Místní národní výbor v Praze 7 nás požádal o vstup jednoho člena družstva do Občanského výboru. Domluvili jsme se, že se budeme střídat po uplynutí období. Funkci jsem využíval i pro zaměstnání, abych prokázal zapojení do socialistického dění. Po celou dobu mé funkce se spíš jednalo o domovnické klepy, které jsme jako Občanský výbor házeli do koše.

Také jsem měl přehled i o situacích ve věcech týkajících se našeho holešovického sboru.

Po letech pan farář Prosek odešel do důchodu, nastoupil farář Drápal, který chtěl odejít od Českobratrské církve a vytvořil křesťanské společenství. Pobyl jsem tam krátkou dobu, ale vrátil jsem se zpět do církve Českobratrské evangelické. Začal jsem chodit k Salvátoru, kde byl pan farář Kocáb.

V roce 2010 jsem potkal Pavla Proska, který mě zlákal do dejvického sboru.

Můžete něco říct o Vašem dalším zaměstnání?

Víru, ke které jsem se vrátil, jsem cítil i ve svém povolání.

Po několika letech se mi podařilo přejít do obchodní oblasti. V oborovém podniku ČKD jsem pracoval 38 roků. Všechny problémy jsem řešil prostřednictvím modliteb. Vždy se mi vše povedlo a vycházelo mi i s velkým překvapením mých spolupracovníků, kteří byli přesvědčeni, že neuspějí. Jezdil jsem i na zahraniční cesty, kde se mi taky dařilo. Někdy byl problém v tom, že jsem musel řešit věci na hraně – bojovat a rozhodnout jako vedoucí i jako věřící. Musel jsem to udělat tak, abych si to „nerozházel“ u Pána Boha. Někdy to bylo i na psychiatrii. Měl jsem sám se sebou velký rozpor. Nakonec mi víra i přesto v zaměstnání hodně pomáhala.

Jaká je Vaše rodina?

Oženil jsem se, mám dvě dcery a tři vnuky, jsem už 30 let vdovec. Svě dcery jsem se pokoušel zainteresovat ve víře také, nepodařilo se mi

to. Jedna dcera chodila na faru k panu farářovi Proskovi s babičkou, něco jí přece jen zůstalo.

Na Vánoce, když jsme všichni spolu, vnuk řekne: „Dědo pomodlíš se?“ Není náruživý věřící, ale je v něm něco zakotveno.

Mluvil jste o prodělané nemoci, co Vaše zdraví?

Prodělal jsem operaci srdce, mám tři bypassy. V roce 2015 jsem měl s vnukem v Rakousku havárii. On řídil, jemu se nic nestalo, dokonce i pravnučka, která byla vzadu v sedačce vyšla díky Bohu bez zranění. Pouze já jsem musel po zranění hlavy prodělat operaci. Hlavu mi vrtali při vědomí, jen s lokálním umrtvením. Vše dobře dopadlo, Pán Bůh mě nenechal. Vše je Boží řízení.

Co děláte teď a jaké jsou Vaše záliby?

V současné době pracuji jako místopředseda SVJ na Praze 6. I zde používám víru. Řeším opravy, smlouvy, máme úspěch, jsme chváleni.

Domluví se částečně německy, překládám si pro svoji zálibu k udržování německého jazyka – obvykle noviny.

Při práci v SVJ používám počítač, baví mě to.

Kromě toho rád tančím – kdysi Češi chodili v neděli dopoledne do kostela a odpoledne do hospody. Já chodím na taneční čaje, zatančím si a pobavím se. Mám tak hodně známých.

Co byste nám řekl závěrem?

Vydržet a zase vydržet, i když na nás padají pochybnosti, že Pán na nás zapomněl. Pokud zapomněl, tak proto, že On ví, co je pro nás to nejlepší.

Děkuji za rozhovor

Zapsala: Naděžda Sleziaková

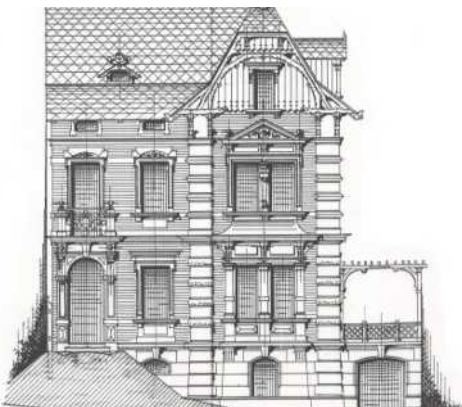
Plánujeme výlet do Ústí nad Labem

Na neděli 24. září plánujeme pro zájemce zájezd do Ústí nad Labem s účastí na bohoslužbách tamního sboru a rekreačním odpoledním programem. Tím by mohl být výlet na blízký Střekov, případně městské pamětihodnosti, v závislosti na počasí. Dopravu předpokládáme vlakem.

Ústeckému sboru již řadu let poskytujeme podporu. Manželé Černohorští až do předloňského roku zpracovávali ústecké účetnictví

a nadále v tom směru poskytují konzultace, já jsem řadu let působil jako revizor jejich účtů. Máme tedy k ústeckým určitý vztah, proto ta volba.

Sbor naší církve se v Ústí n. L. ustavil v roce 1947, kdy po odsunu německých obyvatel do města přicházeli lidé z vnitrozemí. Sbor od státu dostal hned tři nemovitosti po německé evangelické církvi. Společně se sborem Církve československé (dnes CČSH) získali novorománský chrám apoštola Pavla, lidově zvaný Červený kostel. Ve městě ještě vilu

v dnešní Dvořákově ulici, kde byla zřízena fara, a za městem areál v Trmicích, kde začala působit kazatelská stanice. Ke sboru se v té době přihlásilo mnoho přistěhovaných evangelíků, na obou místech se pravidelně konaly bohoslužby a spolu s prvním farářem zde působil i diákon, který měl na starost duchovenskou práci v kaz. stanici. Ještě v roce 1965 měl sbor přes 1200 členů, ale pak už začal upadat. A to navzdory péči farářů. Z nám známých jmen uveďme bratry Michala Šimka (1999-2001) a Miloslava Nekvasila (2006-2007).

V roce 2012 již sbor nebyl schopen sestavit staršovstvo a jeho funkci převzala správní komise. V témže roce byla ukončena činnost KS v Trmicích a v roce 2015 po odchodu farářky Marie Molnárové se fungování sboru zredukovalo na pouhé nedělní bohoslužby, kterých se účastnila hrstka lidí. Ještě před tím byla situace v ústeckém sboru posuzována celocírkevní revizní komisí, při kteréžto příležitosti jsem se začal v tamějších záležitostech angažovat. Sbor byl administrován nejprve seniorkou Martinou Šerákovou, pak Tomášem Matějovským. I vzhledem k významu krajského města se s ústeckým sborem solidarizovalo několik dalších sborů. Z Prahy to byly také Střešovice a Libeň, nejvýraznější pomoc ale poskytly moravskoslezské (!) sbory z Českého Těšína a z Orlové. Odtud pravidelně každý měsíc přijížděla na víkendy skupina bratří a sester, aby posílila účast na bohoslužbách a pomohla s údržbou domu i zahrady. Posléze byl ústecký sbor jako první prohlášen strategickým místem naší církve. Zprvu bez ohlasu,

nakonec se v roce 2018 o práci v Ústí n.L. přihlásil Tomáš Jun.

Tomu se podařil malý zázrak. Když jsem se na jaře 2019 účastnil ústeckého VSS, byl sál na faře plný, přišlo skoro 50 lidí, vesměs nových. Oživení ústeckého sboru se stalo velkou vzpruhou pro celý seniorát. Sbor zdárně přestál covidové období a je po mnoha stránkách velmi aktivní. Daří se naplňovat doporučení revizorů z roku 2015 ohledně nemovitostí, které byly pro sbor neúnosným břemenem: v loňském roce byl uzavřen prodej areálu v Trmicích Diakonii, probíhá jednání o převodu celého Červeného kostela do vlastnictví CČSH. Dokončuje se adaptace suterénu fary, kde bude další pracoviště Diakonie. V loňském roce mohla ukončit činnost správní komise a podařilo se sestavit dělné staršovstvo. Rozvoj ústeckého sboru, navzdory obtížnému období v nedávné minulosti, může sloužit jako inspirace pro celou církev.

Jan Mašek

Evangelický kostel u Klimenta
Klimentská ul. na Novém Městě pražském

úterý
13. června
v 19.30

BIBLICKÉ POSTAVY

Jiřina Marešová (varhany)
a sbor Naši pěvci,
sbm. Lydie Hárteřlová

Bůh Stvořitel, Josef a jeho bratři, Mojžíš,
David a Goliáš, Absolon, prorok Jonáš,
Marie a Alžběta, Ježíš, Petr, Pilát

ve skladbách J. S. Bacha, G. F. Händela,
B. M. Černohorského, T. Tomkinse,
A. Dvořáka, A. Katakaldise aj.
a ve varhanních improvizacích J. Marešové

koncert

Instituce Matky Milosrdné

Bůh Stvořitel, Josef a jeho bratři, Mojžíš, David, Goliáš, Absolon, Marie, Alžběta, Ježíš, Petr, Pilát...

... ti všichni se stali námětem hudebních skladeb mistrů, jako byli Bach, Händel, Tomkins, Dvořák a mnozí další. Koncert s názvem Biblické postavy můžete slyšet v úterý 13. června o půl osmé večer v evangelickém kostele u Klimenta. Účinkuje sbor Naši pěvci a jedna z nejpřednějších varhanních improvizátorek Jiřina Marešová. Těšíme se na Vás!

Vaši Naši pěvci

Kalendář na červen 2023

Bohoslužby 9:30	4.6. Trojiční neděle, VP	E. Härtelová
odkaz na on-line vysílání najdete zde:	11.6.	A. Jacobea
dejvice.evangnet.cz/line-vysilani	18.6.	A. Jacobea
	25.6.	M. Trgalová, rodinné
	2.7. VP	P. Bargár

YouTube kanál ČCE Praha – Dejvice:

youtube.com/channel/UCw6RIL-UOfsQlztI8Ik-Fw

Konfirmandi (11+)	pátek v 15:30 – 18:30 (1× měsíčně, poslední termín: 23.6.)
Děti (5 - 11)	pátek v 15:30 – 18:30 (1× měsíčně, poslední termín: 23.6.)
Mládež (13+)	čtvrtek v 18:30 – 20:00
Křesťan. služba	neděle 11.6. po bohoslužbách
Děti + maminky	čtvrtek 1.6. v 9:30 – 11:30
X-cátníci	úterý 20.6. v 19:00, téma: Závist
Naši pěvci	středa v 18:30 – 20:30
Zpívání Diakonie Stodůlky	pátky v 9:15 – 10:15
Obcování	bude ohlášeno
Biblická hodina	úterý v 16:00 – 17:00
Klub poznávání	8.6. v 9.30 téma: bude upřesněno
Staršovstvo	1.6. v 19:00
Ostatní	2.6. - 4.6. brigáda mládeže a konfirmandů (Křížlice) 7.6. ekumenická snídane 13.6. koncert Naši pěvci 18.6. piknik po bohoslužbách 18.6. v 19:00 promítání dokumentu „Návštěvníci“ 21. 6. závěrečný večírek pěvců v Nebušicích 1.7. - 8.7. sborová dovolená (Švýcarsko)

**Uzávěrka příštího čísla Souterrainu je v neděli 18. 6. 2023.
Číslo vyjde 25. 6. 2023.**

SOUTERRAIN - sborový zpravodaj. Založen v Dejvicích v dubnu 1992. Až na výjimky vychází pravidelně poslední neděli předcházejícího měsíce. Adresa redakce: Mgr. Eva Henychová, Radčína 12, 161 00 Praha 6 - Liboc, tel.: 730 196 658, henychova@atlas.cz. Adresa sboru: Farní sbor ČCE v Praze - Dejvicích, Dr. Z. Wintra 15, 160 00 Praha 6, tel.: 737 517 413 (Saša Jacobea), tel.: 777 213 718 (Magdaléna Trgalová), tel.: 739 246 347 (Marta Študentová), <http://dejvice.evangnet.cz>, dejvice@evangnet.cz

Bankovní spojení: č. ú. 2400319773/2010, var. symboly: salár =101, Jeronýmova jednota =102, personální fond=103